

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔθος Πατησίων ἀριθ. 9.

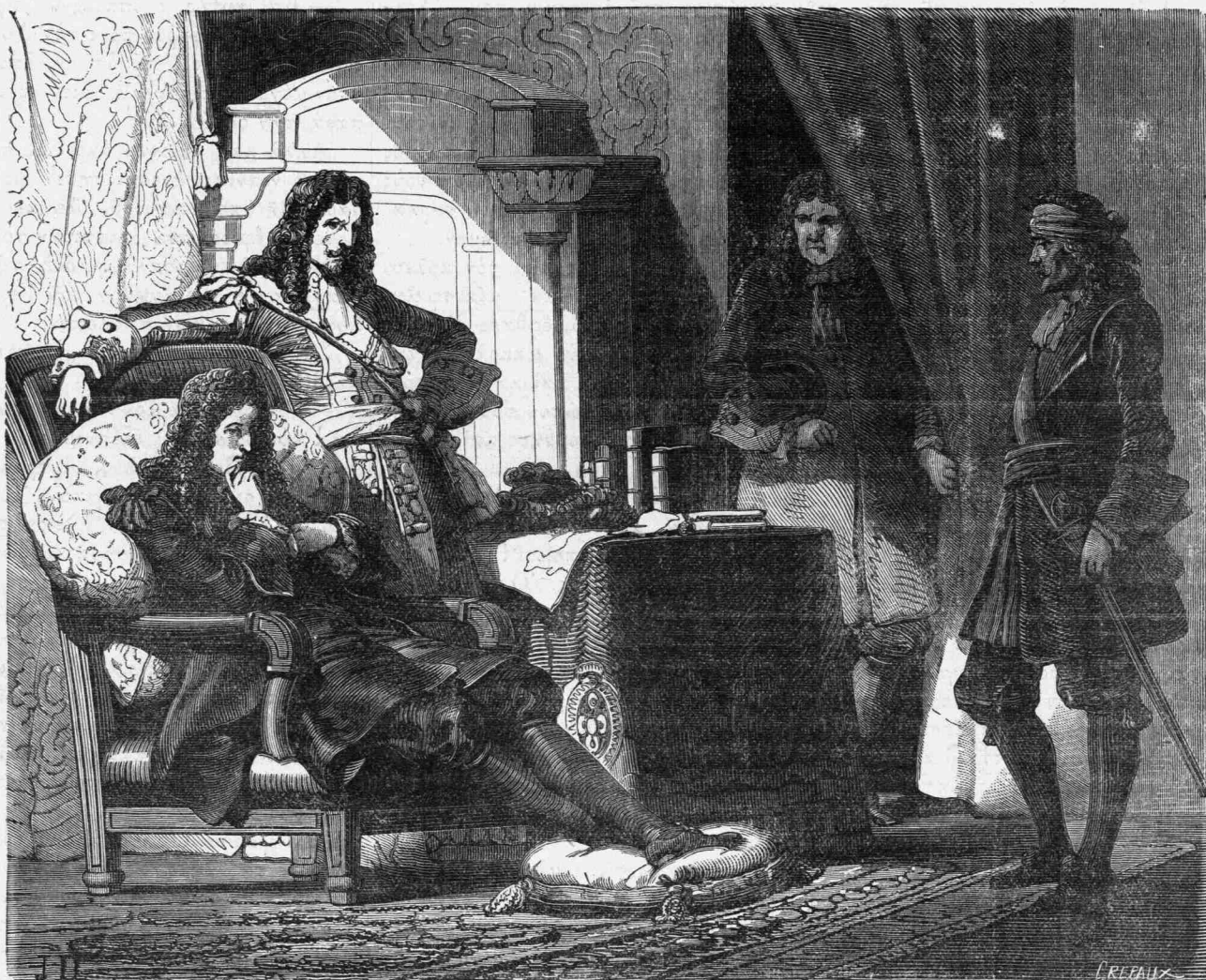
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ὁ ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ βασιλεὺς ἐφάνη βυθισθεὶς εἰς βαθεῖαν ρέμβην. (Κεφάλαιον ΛΘ').

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἄλλ' ὁ Λουδοῦς ὑποβλέπων καὶ τὸν Γεράρδον καὶ τὸν σηματοφόρον καὶ τοὺς σωματοφύλακας :

— Ἦθελα νὰ μάθω, εἶπεν, ἀπὸ πότε οἱ ἀξιωματικοὶ ἤρχισαν νὰ φρονοῦν ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ παρακούωσι τὰς διαταγὰς τὰς ὁποίας λαμβάνουν.

— Ἄλλ' ἔξωχώτατε ! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

— Σιωπὴ !... ποῖος σὺς διέταξε νὰ τοποθετηθῇτε ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ;

— Ὑμεῖς βεβαίως, ἔξωχώτατε.

— Καὶ διατί δὲν εὐρίσκεσθε πλέον εἰς τὴν θέσιν σας ;

— Εἶχα ἤδη πρὶν τιμὴν νὰ σὺς εἶπω ὅτι ἔλαβον διαταγὴν παρὰ τοῦ βασιλέως.

— Διαταγὴν, τὴν ὁποίαν προεκαλέσατε, κύριε.

— Καθόλου.

— Σὺς λέγω ὅτι τὴν προεκαλέσατε ! ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος διὰ φωνῆς βροντῶδους.

— Καὶ ἂν αὐτὸ ἦτο τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ Γεράρδος, οὐκ ἔστιν αἷμα ἤρχιζεν ἤδη νὰ φλογίζηται, νομίζετε, κύριε, ὅτι ἐκτίθεται τις νὰ φονευθῇ μετ' εὐχαριστήσεως ἢ βλέπει νὰ φονεύωνται πλησίον τοῦ τόσσοι ἄνδρες, ὅποτε μὲ μὴν λέξιν, μὲ ἐν βῆμα δύναται τις νὰ τοὺς σώσῃ, ἀνευ ἀτιμώσεως.

— Καὶ σὺς νομίζετε ὅτι τοῦτο καλεῖ-

ται θάρρος; εἶπεν ὁ Λουβοᾶ μετὰ τοιαύτης περιφρονήσεως, ὥστε ἠρυθρίασαν οὐ μόνον οἱ ἱππεῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ φοβηθέντες πεζοὶ στρατιῶται τοῦ συντάγματος τῆς Καμπανίας.

Ὁ Γεράρδος ἀπήντησε σφίγγων τὰς πυγμὰς:

— Ἐκαστος ἐννοεῖ τὸ θάρρος κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον. Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε θάρρος τὸ νὰ ὑπακούω εἰς τὸν ἡγεμόνα μου καὶ νὰ μὴ προκαλῶ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

— Ὑπακούετε, εἶπες;... Βέβαια, ὑπακούετε ὅταν σᾶς ἀρέσῃ καὶ ὅταν δὲν ἐκτίθεσθε εἰς κίνδυνον, εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Λουβοᾶ. Μήπως ὑπηκούσατε εἰς ἐμέ;

— Σεῖς δὲν εἰσθε ὁ κύριος μου, ὅταν ὁ βασιλεὺς διατάσσει, ἀπήντησε μετὰ ζωνρότητος ὁ Γεράρδος. Ἐμείνα εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην μὲ ὅλας τὰς ἰκεσίας τῶν ἀνδρῶν μου καὶ τὸν θάνατον δεκατριῶν ἐξ αὐτῶν. Ὁ ἀπέθνησκον, ὅπως σεῖς ἐπιθυμεῖτε, προσέθηκε ρίπτων ἐπὶ τοῦ Λουβοᾶ κεραυνοβόλον βλέμμα: ἀλλ' ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς ἀνεκάλεσεν, ἀπέρχομαι.

— Ἀπέρχεσθε, διότι φοβεῖσθε! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοᾶ τρέμων ἐξ ὀργῆς.

— Ὡ! ἀνέκραξαν μετ' ἀγανακτήσεως οἱ σύντροφοι τοῦ Γεράρδου καὶ ὁ νεαρὸς σημαιοφόρος, ὅστις προὐχώρησε πρὸς τὸν ὑπουργὸν προκλητικῶς.

— Σιωπὴ! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀνδρας του. Κύριε Λουβοᾶ, μ' ἐξυβρίζετε.

— Ἐξοχώτατε, νὰ λέγετε! ἐφώνησεν ὁ ὑπουργὸς τετυφλωμένος ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Κύριε, μ' ἐξυβρίζετε, ἐπανάλαβεν ὁ Γεράρδος καὶ μετ' ἐμοῦ ἐξυβρίζετε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνδρεῖους.

Οἱ στρατιῶται περιεκύκλωσαν τὸν Λουβοᾶ μὲ ὅσιν τόσο ἀπειλητικὴν, ὥστε ἂν δὲν παρευρίσκετο ὁ Γεράρδος, θὰ συνέβαιεν ἀπεικτατόν τι εἰς τὸν ὑπουργόν.

Οἱ ἐξ ἱππεῖς, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἀκολουθίαν του, ἴσταντο ἀκίνητοι εἰς τινα ἀπόστασιν, αἰσχυρόμενοι διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ των καὶ πλήρεις οἴκτου καὶ συμπαιθείας δι' ἐκείνους, πρὸς οὓς προσεφέρετο μετὰ τῆς τραχύτητος καὶ τῆς ἀδικίας.

— Ὅπισω σεῖς! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος προστακτικῶς πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀνδρας καὶ εὐθὺς ὁ ὑπουργὸς εὐρέθη ἀπηλλαγμένος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν, διὰ τῶν βλεμμάτων δὲ προκαλεῖ ὅλους ἐκείνους τοὺς μακρινῶς ἐχθρούς.

— Βραδύτερον, κύριε Λουβοᾶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος, θὰ τιμωρηθῇτε παρὰ τοῦ Θεοῦ δι' ὅλην αὐτὴν τὴν ὁμότητα. Ἡμεῖς, οἵτινες ἐπαρξάμεν τὸ καθήκον μας, περιφρονούμεν τὰς ὑβρεῖς σας. Ὁ βασιλεὺς διέταξε ν' ἀποχωρήσωμεν· εἴμεθα ἐλεύθεροι. Εἰς τὸ στρατόπεδον θὰ ἐξηγηθῶμεν. ἱππεῖς καὶ στρατιῶται, ἐμπρός!

— Πολὺ καλὰ! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοᾶ, ἀφοῦ ὀμίλῳ πρὸς δειλοὺς, ἀφοῦ ἐγκαταλείπουν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύ-

θην εἰς Γάλλους, εἰς εὐπατρίδας, θὰ τὴν τηρήσω ἐγώ. Στρατιῶται! ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀκολουθούς του, ἡμεῖς δὲν θὰ ζητήσωμεν ἔλεος παρὰ τοῦ βασιλέως. Ἐμπρός!

Καὶ κεντῶν τὸν ἵππον του, ὅστις ἐχρεμέτισεν ἐκ τοῦ ἄλγους, ὁ Λουβοᾶ ὤρμησε ἐκτὸς τῆς κοίτης ὁδοῦ καὶ ἀνῆλθε τὸ ὕψωμα ἐν καλπασμῷ, ἐνῶ ἐκ τῶν χαλίκων ἐφ' ὧν προσέκρουον οἱ πόδες τοῦ ἵππου του ἀνεπὶ ἠδὺν μυριάδες σπινθήρων.

Οἱ παρακολουθοῦντες αὐτὸν ἐφιπποῦντες τοὺς ὄμους των τὸν ἠκολούθησαν, ἀφοῦ ἀγῆλλασαν φιλικούς τινας λόγους μετὰ τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ καὶ τῶν σωματοφύλακων.

Τριακόντα ἢ τεσσαράκοντα πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν εὐθὺς καὶ αἱ σφαῖραι διηλλθον συρίζουσαι παρὰ τὰ ὦτα τοῦ Λουβοᾶ, μία δ' ἐξ αὐτῶν ἀφῆρπασε τὸ χροσὺν σειρήτιον τοῦ ἐφιππίου του. Ἀφίκετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὕψωματος καὶ ὁ ἵππος του ἐκεῖ ἔστη ἀγερῶχος, μὲ τὰς κνήμας τεταμέναις, ὡς ἵππος ἐφίππου ἀνδριάντος ἰστάμενος ἐπὶ βάρθρου ἐκ γρανίτου.

— Ἐμπρός, κύριοι! εἶπεν ὁ Γεράρδος πρὸς τοὺς συντρόφους του ἐμπηγνύν τοὺς ὄνυχας εἰς τὰς φρικιώσας ἀκόμη σάρκας του· ἐμπρός! πρέπει ν' ἀποθάνωμεν.

Πεζὴ δέ, μὲ τὸ ξίφος εἰς τὸν κολεόν ἀνῆλθε καὶ αὐτὸς τὸ ὕψωμα· μία σφαῖρα ἀφῆρπασε τὸν πῖλόν του, ἐφθασε δὲ πλησίον τοῦ Λουβοᾶ μὲ τὴν μακρὰν κόμην κυμαινομένην ἐν ἀταξίᾳ καὶ καταπίπτουσαν ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ μετώπου του. Ὁ σημαιοφόρος τὸν παρηκολούθησε καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρά του.

— Αὐτὴ ἡ θέσις ἡμπορεῖ νὰ κρατηθῇ, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ, ἀφοῦ μένω ἐγώ.

— Φθάνουν οἱ κομπασμοί! εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Γεράρδος. Ὁ Ἄδης φείδεται ἐνὸς αἰμοδόρου παρὰ φρονος εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ὅπου κεῖνται τὰ πτώματα δεκατριῶν ἀσῆμων στρατιωτῶν, οἵτινες ἤξιζον περισσότερον ἀπὸ σᾶς. Ἐπιστρέψατε εἰς τὸ στρατόπεδον, κύριε, ὁ θάνατός μου, δν τὸσον διακαῶς ποθεῖτε, θὰ προσθέσῃ ἐν ἑτὶ ἐγκλήματι εἰς τὰ ἐγκλήματά σας, ἓνα ἔτι ἔλεγχον εἰς τοὺς πολλοὺς ἐλέγχους σας.

Ὁ Λουβοᾶ παρητῆρει μὲ ὄμμα ζοφερόν τοὺς στρατιώτας τοῦ Γεράρδου καὶ τοὺς τῆς ἀκολουθίας του, περιβαλλομένους ἐκ νέου ὑπὸ πυρὸς καὶ καπνοῦ, προσβαλλομένους ἀδιακρίτως ὑπὸ τῶν ἐχθρικῶν σφαιρῶν καὶ καταπίπτοντας ἀναμῖξ.

— Σᾶς ἀπαλλάττω ἀπὸ τὴν υποχρέωσιν, εἶπεν· ἐπιστρέψατε εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἀρκεῖ ὅτι σᾶς ἔδειξα ὅτι δικαιούται τις νὰ δίδῃ διαταγὰς, ὅταν ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ τὰς ἐκτελῇ αὐτοπροσώπως.

Ἄλλ' ὁ Γεράρδος χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτόν:

— Σωματοφύλακες, εἶπεν, ἐπιστρέψατε καὶ εἶπατε εἰς τὸν βασιλέα ὅ,τι εἶδατε. Ὁ κύριος θὰ μὲ κατηγορήσῃ ἴσως ὅτι στέλλω νὰ ζητήσω ἐπικουρίαν, ἀλλ' ὅτε αἱ ἐπικουρίαι θὰ φθάσωσι, χάριτι θεῆς, θὰ εἴμεθα ὅλοι νεκροί.

Οἱ σωματοφύλακες, ὧν εἰς εἶχε τραυματισθῇ, ὑπήκουσαν ὡς ἄνδρες γενναῖοι, οἵτινες δὲν κατέχονται ὑπὸ τῆς μωρῆς ματαιοδοξίας νὰ ἐκτελέσωσιν ἀνωφελῆ ἀνδραγαθήματα.

Ὁ Λουβοᾶ ἰδὼν αὐτοὺς ἀναχωροῦντας ἐφοβήθη περὶ τῶν συνεπειῶν.

— Λοιπόν, εἶπε πρὸς τὸν Γεράρδον, δὲν ἐρχεσθε;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ κόμης πηγνύν τὸ ξίφος του εἰς τὸ ἔδαφος, θὰ ἀποθάνω ἐδῶ, δολοφονούμενος παρ' ὕμῶν μεθ' ὧν τῶν στρατιωτῶν μου· ἀποσύρθητε δὲ γρήγορα, ἂν ἐπιθυμῆτε τὴν ζωὴν σας, διότι δὲν ἐγγυῶμαι μήπως, προτοῦ πέσωμεν ἀδόξως καὶ ἀνωφελῶς, ὁ τελευταῖος ἐπιζῶν ἐκ τῶν ἱππέων μου δὲν ἀποφασίσῃ νὰ ἐκκενώσῃ καθ' ὕμῶν τὸ πιστόλιόν του διὰ νὰ ἰδῇ ἂν καὶ σεῖς, ὅπως ὁ δαίμων, εἰσθε ἀτρωτος.

— Καὶ αὐτὸς ὁ ἱππεὺς θὰ εἶμαι ἐγώ, εἶπεν ὁ σημαιοφόρος πρὸς τὸν Λουβοᾶ, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ ὄπλον, ὅπερ ἄχρηστον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εὐρίσκετο παρὰ τὴν ὁσφύν.

Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ὁ νεανίας ἀνεσκίρτησεν ὡς νὰ εἶχε θαμβωθῇ ὑπὸ κεραυνοῦ, ἀφῆκε κραυγὴν ἀσθενῆ, ἔφερε τὴν ἀριστεράν του εἰς τὸ στήθος καὶ περιβάλλων διὰ τοῦ ἐτέρου βραχίονος τὸν τράχηλον τοῦ Γεράρδου ἐλυγίσθη ὡς κρῖνον ἀποκοπέν.

Σφαῖρα ἐχθρικὴ εἶχε διατρήσει τὴν καρδίαν του.

— Ἀ! μαμμά μου! πτωχὴ μου μαμμά! ἐπιθύρισε καὶ ἐξέπνευσεν.

Ὁ Γεράρδος ἐξάλλος, ἔντρομος, εἶχεν ἀπολέσει σχεδὸν τὸ λογικόν. Ἡ χεὶρ του ἦτο ὑγρὰ ἐξ αἵματος· ἤγειρε τὴν χεῖρα ταύτην κατὰ τοῦ Λουβοᾶ κράζων:

— Φύγε, δήμιε, ἢ ἄλλως σὲ φονεύω! Αἱ ρανίδες τοῦ εὐγενοῦς αἵματος ἐκηλίδωσαν τὸ πρόσωπον τοῦ Λουβοᾶ, ὠχροῦ ἐκ τῆς φρίκης καὶ διὰ πρώτην φοράν καταληφθέντος ὑπὸ σκοτοδίνης τρόμου. Ὁ ἵππος του ἀπεμακρύνθη δι' ἐνὸς ἄλματος καὶ τὸν παρέφερε μακρὰν τοῦ πενθίμου ὕψωματος, ὅπου τόσα ἤδη ἐκείντο πτώματα.

Ὁ Γεράρδος ἴστατο ἀκόμη ὄρθιος κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ ἄψυχον σῶμα τοῦ νεανίου καὶ λιχνίζων αὐτὸ ὡς μήτηρ. Οὐδὲν ἤκουεν, οὐδὲν ἐβλεπε πλέον. Πέριξ αὐτοῦ ἐπιπτον ἀνὰ εἰς πάντες ἐκείνοι, οἵτινες δὲν ἀνεζήτησαν καταφύγιον ὀπίσθεν τοῦ ἡρειπωμένου τοίχου.

Ὁ ἐχθρὸς, ὡς νὰ ἐσεβάσθη τὴν ἀπίστευτον ἐκείνην ἐπιμονήν, τὴν ἡρωϊκὴν ἐκείνον παρὰ φρονίαν, ἔπαυσε πρὸς στιγμὴν τὸ πῦρ. Ἐφθασε τότε εἰς τὴν κοίτην ὁδὸν πλῆθος ἱππέων, οἵτινες ἐσταμάτησαν εἰς τοὺς πρόποδας καὶ προσεκάλεσαν μεγάλην τῇ φωνῇ τὸν κύριον Λαθερνῆ.

Ἐπίθεσις εἶχε γείνει ταυτοχρόνως παρὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Λουξεμβούργου καὶ παρὰ τῶν στρατευμάτων τῆς πολιορκίας κατὰ τοῦ ἔλους, τὸ ὅποσον ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη τοῦ κυρίου Λουβοᾶ εἶχε καταστήσει ἐπικίνδυνον δι' ὅλον τὸν στρατόν. Προσβλη-

θείς σθενκρῶς ἐκ πλαγίου ὁ ἐχθρός, ὑπεχώρησε βαθμυδόν, οἱ πυροβολισμοὶ ἐγένοντο ἀραιότεροι καὶ μόλις μία ἢ δύο σφαῖραι παρεκκλίνουσαι ἔπεσον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ ὑψώματος, ὅπου πρὸ ὀλίγου ἔπιπτον ὡς χάλιχα.

Οὐδ' ἡ σάλπιγξ τοῦ ἱππικοῦ, οὐδ' αἱ κραυγαὶ τῶν πεζῶν, οἵτινες ἐξώρων τῶν θάμνων καὶ τῶν βράχων ὡς κυνηγοὶ καταδιώκοντες θήραμα, οὐδ' ἡ σιγή, ἡ ἐπικρατήσασα μετὰ τὸν ἀδιάκοπον τουφεκοβολισμόν, ἴσχυσε νὰ ἐφεκλύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Γεράρδου.

Ἐν τούτοις διὰ τῆς κοίτης ὁδοῦ προὔχρει ἰσχυρὰ φάλαγγς σωματοφυλάκων καὶ ἐφίππων εὐγενῶν· αὐτὴ ἡ βασιλικὴ ἀκολουθία ἔκαμνε τὴν τιμὴν εἰς τὴν ἄσημον ἐκείνην θέσιν νὰ προσέλθῃ νὰ τὴν καταποτήσῃ αὐτοπροσώπως ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Βουφλέρ καὶ τοῦ δουκὸς τῆς Μαίνης.

Οἱ πρῶτοι ἀνιχνεύονται ὥρμησαν μὲ τὸ πιστόλιον ἀνὰ χεῖρας, ἀλλὰ μὴ βλέποντες ἄλλο τι εἰμὴ πτώματα, προσεκάλεσαν μεγαλοφώνως τὸν μόνον ζῶντα, ὅστις διεκρίνετο ἀκόμῃ ὄρθιος ἐπὶ τοῦ ἐρήμου ὑψώματος.

Οἱ ἵπποι, βαδίζοντες δυσκόλως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κατεσπαρμένου ὑπὸ πτωμάτων ἐδάφους, ἔφθασαν εἰς τὸ μέσον τῆς κλιτύος, οἱ δὲ ἱππεῖς ἐξηκολούθουν ἀκόμῃ νὰ κραυγάζωσιν.

Ἄλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἀπῆντα· ἐφαίνετο ἀκίνητος καὶ κεκλιμένος, ὡς δρυς καμφθεῖσα ἐκ τῆς ἀνεμοζάλης. Μήπως εἶχε μείνει ὄρθιος ἀποτεφρωμένος, ὅμοιος μὲ τὰ πτώματα τῶν κεραυνοπλήκτων, ἅτινα καταπίπτουσιν εἰς κόνιν, εὐθὺς ὡς ἡ χεὶρ τὰ ἐγγίσῃ;

Κάτω τοῦ ὑψώματος, εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ ἔλους, ὥρμησαν δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν καὶ οἱ ἐπίλεκτοι καὶ τὰ σώματα ταῦτα ἀπῆντησαν τέλος διὰ βολῶν φοβερῶν πρὸς τὸ θανάσιμον ἐκεῖνο πῦρ τῶν ἐθειλοντῶν, τὸ διαρκέσαν ἐπὶ μίαν ὥραν.

Μετὰ τὰς ἱλας τῶν εἰρημένων ἐκλεκτῶν σωμάτων ἔφθασε καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτοπροσώπως, ὁμοῦ μὲ τὸν δούκα τῆς Σάρτρης. Ὁ Λουβοῦ ἴστατο παρὰ μερὰ, ὅπισθεν τῶν ἐφίππων ἀκολουθῶν του· ἡ ὀργή του εἶχεν ἤδη παρέλθει, ἀνεζήτησε δὲ πρόφασιν τρέμων, οὐχὶ ἀπέναντι τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς συνειδήσεώς του.

— Κἄποιον βλέπω ἀκόμῃ ἐκεῖ ἐπάνω! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἡρεθισμένος. Εἶνε δυνάτὸν; Λουβοῦ!... ποῦ εἶνε ὁ Λουβοῦ;

— Ἴδου ἐγώ, Μεγαλειότατε.

— Μήπως παρεφρόνησες, κύριε; εἶπε Λουδοβίκος ὁ ΙΔ', διὰ νὰ καταστρέφῃς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πράττω; Πῶς! ἐγὼ διατάσσω τοὺς ἀνδρας, τοὺς κατέχοντας τὴν θέσιν ἐκείνην, νὰ ἐπιστρέψωσι, καὶ σὺ τοὺς τοποθετεῖς ἐκεῖ πάλιν διὰ νὰ φονευθῶσιν ὅλοι, πρὸς ἀγανάκτησιν τοῦ στρατοῦ!

— Μεγαλειότατε, ἔμελλε νὰ διέλθῃ μία σιτοπομπία. Θὰ συνελαμβάνετο παρὰ τοῦ ἐχθροῦ ὡς αἱ δύο προγενέστεραι, ἂν

δὲν ἐτοποθέτουσαν εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν τὸ ἀπόσπασμα διὰ ν' ἀντιστῇ.

— Μήπως σοὺ ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι γνωρίζεις καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ τὴν τέχνην τοῦ πολέμου; ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὀργίλος, ἐνῶ ὁ ὑπουργὸς κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐξηκολούθει νὰ χάνῃ τὸ θάρρος του. Ἐμπρός! ἄς εἰπῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον διακρίνω ἐκεῖ ἐπάνω νὰ ἐπιστρέψῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ρυβαντέλ ἐπανήρχετο ἐκ τῆς κατὰ τῶν ἐθειλοντῶν ἐπιθέσεως· ἀφοῦ τοὺς ἔτρεψεν εἰς φυγὴν, ἐπανήλθεν ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους εἰς τὸ ὑψωμα, τὸ κατὰσπαρτον ἐκ τῶν πτωμάτων, ὅπου ἔμενε μόνος ὁ Γεράρδος μετὰ τοῦ πτώματος τοῦ ἀτυχοῦς του φίλου.

— Λαθερνῇ, Λαθερνῇ! ἔκραζεν ἀναζητῶν αὐτὸν εἰς τὰ σκότη. Δόξα τῷ Θεῷ! σὺ εἶσαι!... ὁ βασιλεὺς ἐκεῖ κάτω σὲ προσκαλεῖ.

— Ὁ βασιλεὺς! ἐπιθύρῃσεν ὁ Γεράρδος, ὡσεὶ ἀνάνηφον ἐκ τοῦ ὕπνου.

Προσέβλεψε περίξ αὐτοῦ καὶ ἐνεθυμήθη τὰ γενόμενα.

Ἐθεάθη τότε ὑπανεγείρων διὰ τοῦ βραχίονος τὸ παγωμένον ἥδη σῶμα τοῦ ἀτυχοῦς νεκρίου καὶ ἀσπαζόμενος τὸ μέτωπόν του, ἔπειτα κατῆλθε βραδέως τὴν κλιτύν, παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ὁποίας διεκρίνετο τὸ λαμπροστόλιστον πλῆθος ψιθυρίζον ἐκ θαυμασμοῦ καὶ οἴκτου.

Ὁ Γεράρδος προὔχρησε μέχρι τοῦ ἵππου τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Ὁ Λουβοῦ κατησχυμμένος ἀπεσύρθη ἀναμειχθεὶς μετὰ τῶν τελευταίων σειρῶν τῶν παρεστώτων.

— Ποῖος εἶσθε; ἠρώτησεν ὁ μονάρχης εὐμενῶς.

— Μεγαλειότατε! εἶμαι ὁ ἀξιωματικός, πρὸς τὸν ὅποιον ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἠδύοκῃσε ν' ἀπονείμῃ χάριν ἐν Βαλενσιένῃ.

— Ὁ Λαθερνῇ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Ἄν μοῦ ὠφείλετε τὴν ζωὴν, ἐπληρώσατε σήμερον τὸ χρέος σας. Εἶσθε ἀνδρεῖος εὐπατριδῆς, κύριε Λαθερνῇ. Ἀπολέσατε πολλοὺς ἀνδρας ἐδῶ;

— Ὅλους τοὺς ἀνδρας μου, Μεγαλειότατε, καὶ ἐπὶ ματαίῳ.

— Ὡ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀναζητῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Λουβοῦ, ὅπως ἀκούσῃ καὶ αὐτὸς ἐκείνην τὴν ἀπάντησιν.

Ἄλλ' ὁ Λουβοῦ δὲν ἀνεφάνη.

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἀπωλέσατε ἐπίσης ὅλας σας τὰς ἀποσκευάς· τὸ πρᾶγμα δὲν ἤξιζε τὸν κόπον καὶ δὲν ἐπιθυμῶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ διακινδυνεύῃ οὕτως ἐπὶ ματαίῳ ἡ ζωὴ καὶ τὰ ὑπάρχοντα τῶν εὐπατριδῶν τοῦ βασιλείου μου. Θὰ φροντίσω ὅπως μὴ ἀπολέσητε τίποτε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μου, κύριε Λαθερνῇ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ βασιλεὺς ἀπεχειρέτισε τὸν Γεράρδον διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξηκολούθησε βαίνων ἔφιππος ἐν ἐλαφρῷ καλψασμῷ, ὅπως περιέλθῃ τὰς γραμμὰς τῶν προφυλάκων.

Ὁ Γεράρδος τυχὼν γενικῶν ἐνδείξεων ἀγάπης ἀνεχώρησεν ἐπίσης, ἐπιστρέφων εἰς τὸ στρατόπεδον, ἀφοῦ συνέστησεν εἰς τὸν κύριον Ρυβαντέλ νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ταφῆς τοῦ φονευθέντος σηματοφόρου.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὁπότεν πρὸ μικροῦ πᾶσα ἡ αὐλὴ παρετῆρει ἐξακοντιζομένας τὰς βόμβας τοῦ Βωμπάν, τὸ οὖς του ἤκουσε τὸν ἤχον φωνῆς γνωστῆς καὶ ἡ χεὶρ του ἠσθάνθη τὴν πίεσιν ἐτέρως χειρὸς φιλικῆς.

Ἦτο ὁ Ἰασπίνος ἀσθμαίνων, ἄφωνος, ὅστις δὲν ἐτόλμα νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν μαθητὴν του, καὶ ὅστις τὸν παρέσυρε χωρὶς ν' ἀκούῃ τὰς ἐρωτήσεις του, εἰς ἄμαξαν, ἥτις ἴστατο ἐξευγμένη ὀπισθεν διπλοῦ στοίχου δεσμῶν φρυγάνων.

Ὁ Ἰασπίνος ὠθήσεν τὸν Γεράρδον πρὸς τὴν ἄμαξαν· ἐκ τῶν ἀνοικτῶν θυρίδων αὐτῆς ἐξήρχετο ὁσμὴ ἱριδος καὶ ιεροδοτάνης. Ὁ Γεράρδος διέκρινε τὴν εὐγενῆ καὶ γαλήνιον μορφήν τῆς κυρίως Μαϊντενῶν μειδιδῶσαν πρὸς αὐτόν.

— Δὲν ἐπληρώθη καθόλου; ἠρώτησεν αὐτὴ τὸν Ἰασπίνον μετὰ τόσῳ φιλοστόργου οἰκειότητος, ὥστε ἡ καρδία τοῦ νέου ἠγαλλίασεν ὡς νὰ ἠσθάνθη μητρικὴν θωπεΐαν.

— Ὅχι, κυρία, χάριτι θεῆς, ἀπῆντησεν ὁ Γεράρδος.

— Καλὰ κάμνετε νὰ λέγετε χάριτι θεῆς, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία, διότι ὅλοι ἐδέοντο εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ὑμῶν. Ἡθέλησα δὲ καὶ ἐγὼ ὡς οἱ ἄλλοι νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὴν ἀνδρείαν σας καὶ διὰ τὴν καλὴν σας τύχην. Ἦδη εἶμαι ἡσυχος· ὁ βασιλεὺς ἐξησφάλισεν ἕνα καλὸν θεράποντα.

— Καὶ ὑμεῖς, κυρία, ἀνέκραζεν ὁ Γεράρδος, ἕνα θεράποντα ἀφωσιωμένον ἐξ εὐγνωμοσύνης, ὅστις οὐδόλως ἠθελε λυπηθῇ ἂν ἀντὶ νὰ θυσιάσῃ ἀνωφελῶς καὶ ἀδόξως τὴν ζωὴν του, ἠθελε λάβει τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν ἀπολέσῃ ὑπὲρ ὑμῶν.

— Καλὰ, καλὰ! ἐπιθύρῃσεν ἡ μαρκησία μετὰ φωνῆς συγκεκνημένης. Ἐπιστρέφω εἰς Ἅγιον Γισλανὸν καὶ ἐπιστρέφω εὐτυχής... Καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἔτεινε τὴν χεῖρά της ἐκτὸς τῆς ἀμάξης, ὁ δὲ Γεράρδος κύψας μετὰ σεβασμοῦ ἠσπάσθη τὴν ὥραιαν ἐκείνην χεῖρα· τοῦ ἐφάνη δὲ ὅτι ἡ ἐπιδερμὶς τῆς χειρὸς ἐκείνης ἐδίψα τὴν ἐπαφὴν τῶν χειλέων του καὶ διὰ τοῦτο ἡ χεὶρ ἔμενε τεταμένη περισοτέρως στιγμὰς παρ' ὅσας ὁ Γεράρδος ἠδύνετο νὰ ἐλπίσῃ.

— Πρὸς ποῖον ὀφείλω πάλιν τὴν σωτηρίαν μου; ἠρώτησε τὸν Ἰασπίνον, ὅτε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μαρκησίας ἐνηγκαλίσθη καὶ ἠσπάσθη ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὸν γηραιὸν του φίλον. Εἶνε ἀληθές, Ἰασπίνε, ὅτι ἐζήτησες ἐκ μέρους μου συνδρομὴν ἐναντίον τῆς παραγγελίας μου; Ὁ κύριος Λουβοῦ μ' ἐπέπληξε διὰ τοῦτο.

— Ἐγὼ! ἀνέκραζεν ὁ Ἰασπίνος, δὲν ὠμίλησα εἰς ἄλλον παρὰ εἰς τὸν κύριον Ρυβαντέλ, σοῦ ὀρκίζομαι.

— Τότε πῶς ἡ μαρκησία ἔμαθε τὸν κίνδυνον εἰς τὸν ὅποιον διετέλουν;

— "Α! ἀπήντησεν ὁ ἀββάς, ὅτε ὤμιλησα πρὸς τὸν κύριον Ρυθαντέλ, ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἦσαν συνηθροισμένοι καὶ παρετήρουν τὰς βόμβας· ἡ μαρκησία ἴστατο πολὺ πλησίον τοῦ στρατήγου, ὥστε πιθανὸν νὰ ἤκουσε τί τοῦ ἔλεγα. Πιθανὸν αὐτὴ νὰ ἐταράχθη, διότι τῇ ἀληθείᾳ τὸ πρᾶγμα ἤξιζε τὸν κόπον. Καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἔξέφρασε τὸν οἰκτὸν της, ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἔχει ὀξείαν ἀκοήν, θὰ τὸ ἤκουσε βεβαίως καὶ θὰ συνεκινήθη.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἔχω μίαν προστάτιδα, ἥτις ἀναπληροῦ τὴν θείαν Πρόνοιαν.

— Αὐτὸ ὅμως, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος διακόπτων αὐτόν, δὲν εἶνε καὶ πολὺ παράδοξον, διότι ἡ μαρκησία ἡγάπα πολὺ τὴν μητέρα σου.

— "Ω! εἶπεν ὁ Γεράρδος, τί εἶνε ἡ μήτηρ!.. Φεῦ! ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον τὴν ἰδικήν μου καὶ ἡ μήτηρ τοῦ ἀτυχοῦς νεαροῦ ἱππότου, τοῦ φίλου μου, δὲν ἔχει πλέον τέκνον!

"Ἐπετα συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἦτο ὑψηλόσωμος, εὐρύνωτος καὶ σκυθρωπός. Ἐνδεδυμένος σεμνοπρεπῶς καὶ ἀνεπιλήπτως, ἀτενὴς καὶ ἀκαμπτος ὡς αὐθέντης στηρίζων τὴν ὑπερηφάνειάν του ἐπὶ σεβαστοῦ ἀριθμοῦ ἐκτομμυρίων.

— Καὶ γὰρ νὰ θαυμάσω αὐτὸν τὸν ξένον μὲ ἐκαλέσατε τόσῳ χαριέντως καὶ μοῦ ἐδόκατε θέσιν πλησίον σας; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— "Οχι, ἀπεκρίθη ἡ Βέρθα. Ἐχει σῶμα, ἀλλὰ εἶνε ἄσχημος. Θὰ ἦταν καλὸς νὰ ἦνε ἀπὸ πίσω σὲ ἀμαξά καὶ νὰ φορῇ καπέλο μὲ φτερά.

— Καὶ μένα αὐτὴ εἶνε ἡ ιδέα μου. Τὸν γνωρίζετε;

— Ἐγὼ! διόλου. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὸν βλέπω.

— "Ωστε γνωρίζεις τὴν γυναῖκα.

— Ἄπορεϊ.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὴν γνωρίζω καὶ ἐγώ.

— Θαρρῶ.

— Ποιὰ εἶνε;

— Ἄν τὸ εὐρὴς, πουλάκι μου.

— Μὰ πῶς διάβολο θέλεις νὰ τὸ εὐρῶ; Οὐτε τὴν ἄκρη τῆς μύτης της δὲν εἶδα.

— Ἡ μύτη ὅμως τοῦ συντρόφου της δὲν σοῦ θυμίζει τίποτε;

— Τίποτε, ἀπολύτως.

— Καλὰ! ἐθαρροῦσα...

— Γιατί;

— Ἐπειδὴ ἔλεγα πῶς δὲν ἦτο 'πανδρευμένη ἂν καὶ μοῦ εἶχε 'πεῖ τὸ ἐναντίον.

— Ἐγὼ σοῦ εἶπα... ἐκατάλαβα Βέρθα μου πῶς με κοροϊδεύεις.

— Ἐσὺ μὰς ἐκοροϊδύεις, ἀνέκραξεν ἡ Δελφίνη, γιὰτί μὰς εἶχες ὀρκισθεῖ ὅτι εἶνε γυναῖκα τοῦ καλοῦ κόσμου.

— Καὶ εἶνε φῶς φανερόν ὅτι αὐτὸς ὁ μακρολέλεκας μὲ τῆς μουστάκας δὲν εἶνε σύζυγός της, εἶπεν ἡ Κόρα. Γιατί ἂν ἦτανε θὰ τὸν ἐγνώριζες, ἂν σὲ δέχεται 'στὸ 'σπίτι της, καθὼς ὑποθέτω.

— Βρὲ κόραις μου, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, ἂν ἐξακολοθῇτε νὰ μοῦ 'μιλῇτε μὲ αἰνίγματα, σὰς τὸ λέγω καθαρὰ πῶς φεύγω.

— Ἐπρεπε νὰ σὲ ἀφήσω νὰ φύγης, μὰ εἰμαι καλὴ ἐγὼ καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ λυώνης 'σὰν τὸ κερί, ἀπεκρίθη γελῶσα ἡ Βέρθα Βερριέ.

— Ἐχεις μαζὺ σου τὸ βραχιόλι σου;

— Τὸ βραχιόλι μου! ἐπανέλαθεν ὁ Μάξιμος ἔτι μᾶλλον ἐκπληκτος.

— Ναί, ἐκεῖνο τὸ ἄσχημο βραχιόλι, ποῦ εἶχες στὸ χέρι ἓνα βράδου στὸ σκέιν. Θὰ τῶχεις, δὲν γίνεται.

— Ναί, τῶχα.

— Καλὰ. Λοιπὸν τὴν ἀγαπᾷς πάντα ἐκεῖνην ποῦ σοῦ τὸ ἔδωσε;

— Πάντα, εἶπεν ὁ Μάξιμος, πολὺ πλέον συγκεκινημένος παρ' ὅσον ἤθελε νὰ φαίνεται. Καὶ γιὰτί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Ἐθαυμάσαι ποῦ σοῦ ὑπεσχέθη νὰ σοῦ 'πῶ τὴν περιγνηπέσσα ποῦ σοῦ ἔκανε αὐτὸ τὸ δῶρο;

— Ναί, καὶ μοῦ εἶπες μάλιστα πῶς αὐτὴ ἦταν μὴ τιποτένια.

— Ἀ! μάλιστα. Καὶ ἤθελα νὰ σοῦ 'πῶ καὶ ἄλλα πολλὰ, ἂν ἐκεῖνος ὁ Οὐγγρος ὁ ἰατρός δὲν ἐρχότανε νὰ μὰς διακόψῃ.

— Ναί, ἀλλὰ 'μπορεῖς καὶ τώρα νὰ μοῦ τὰ 'πῇς.

— Ἐπιμένεις;

— Βεβαιότατα.

— Σὲ εἰδοποιῶ, φίλε μου, πῶς θὰ σοῦ βγάλω κατὶ ιδέαις ποῦ ἔχεις.

— Δὲν πειράζει.

— Μάθε λοιπὸν ὅτι εἶχα τὴν τιμὴν νὰ συμφάγω μὲ τὴν κυρίαν τῆς καρδίας σου εἰς τοῦ Πέτερς ἓνα βράδου.

— Σὺ;

— Ναί, ἐγὼ! Ἡ ἐκπληξίς σου δὲν εἶνε εὐγενής, ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ. Σοῦ φαίνεται ἀκόμη πῶς ἔκαμες κατὰκτησιν εἰς τὸν καλὸν κόσμον. Μάθε λοιπὸν πῶς ἡ ἀγαπημένη σου δὲν εἶνε καλλίτερη ἀπὸ μένα. Θέλεις καὶ λεπτομέρειαις;

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος βλέπων ἤδη ὅτι εὗρε τὰ ἔχνη τῆς ἰδιοκτητρίδας τοῦ βραχιολίου.

— Ἀκουσε λοιπὸν. Ἡ κυρία αὐτὴ εἶνε τώρα ἓνας μῆνας — ἦτανε ἡ φίλη ἐνὸς ξένου, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ἓνα ἄλλον ξένον, τοῦ ὁποῖου ἤμουν ἐγὼ φίλη.

Τὰ λόγια μου εἶνε 'λίγο 'μπερδευμένα, ἀλλὰ ἔτσι τὸ φέρνει ἡ περίστασις.

Ἐνα βράδου λοιπὸν, σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο θέατρον τὸ Ποικίλον, οἱ δύο ξένοι εἶχαν ἔλθει χωριστὰ καθένας μὲ τὴν καθεμίαν του συνητηθήσαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ φάγουνμαζὺ μετὰ τὸ θέατρον εἰς τὸ Πετερός.

Λυπᾶσαι τώρα ποῦ σοῦ τὰ λέγω αὐτά, ἀλλὰ σὺ τὸ 'θέλησες.

— Καὶ τὸ θέλω ἀκόμα. Νὰ μοῦ τὰ 'πῇς ὅλα, τί ἔλεγε... πῶς εἶνε... τ' ὄνομά της.

— Νὰ τα μὰς· μὰ ἐσὺ τὸ 'ξέρεις καλλίτερα ἀπὸ μένα, ἀφοῦ μάλιστα δὲν μοῦ τὸ εἶπε. Στοιχηματίζω ὅμως πῶς τὴν 'λὲν Κάρμεν ἢ Δολορές, γιὰτί εἶνε 'σὰν Ἰσπανίς, ἂν καὶ 'μιλῇ γαλλικὰ πολὺ καλὰ.

Τί εἶπε; τί 'μπορεῖ νὰ 'πῇ κανεὶς σ' ἓνα γεῦμα. Εἶνε εὐθυμὸς πολὺ καὶ διόλου δὲν κάνει τὴν ὁσίαν Μαρία. Μόνο ποῦ δὲν λείπει τὰ μυστικά της. Τί τῆς ἔκανα νὰ μοῦ 'πῇ ἀπὸ ποῦ εἶνε καὶ πῶς ζῇ... δὲν 'βαρύνει...

Ἐποπτεύομαι ὅμως πῶς γνωρίζει 'πρὸ πάντων Ρώσσους, Τούρκους καὶ Βλάχους καὶ ἄλλους ξένους ποῦ ἔρχονται περαστικοί, καθὼς ἦτανε ἐκεῖνο τὸ βράδου οἱ 'δικοί μας. Ὁ ἰδικός μου τώρα ἐπῆγε εἰς τὴν Μολδαυίαν καὶ ἀκόμη δὲν μοῦ ἔγραψε.

— Πρὶν φύγῃ ὅμως θὰ σοῦ εἶπε γιὰ τὴν ἐρωμένην τοῦ φίλου του.

— "Οχι, δὲν μοῦ εἶπε τίποτε. Καὶ ἐπειδὴ δὲν τὴν βλέπω πούθεν, τὴν ἐλησμόνησα ὅπως διόλου, ὅταν μὲ τὸ βραχιόλι πάλι τὴν ἐθυμήθηκα.

Στὴν ἀρχὴν ποῦ μοῦ τὸ ἔδειξες δὲν ἐθυμούμουν, ἀλλὰ μόλις ἔφυγες μὲ τὸν ἰατρὸ ἀμέσως μοῦ ἤρθε στὸ νοῦ ὅτι ἐδειπνήσαμε μαζὺ εἰς τοῦ Πετέρς. Εἰς ἐκεῖνο τὸ σουπὲ μοῦ τὸ ἔδειξε ἡ μελαγχροινή. Ἐλεγε ἓνα πετραδί καὶ ἤθελε νὰ τὸ βάλῃ. Τῆς ἐσύστησα λοιπὸν τὸν ἰδικόν σου ἄδαμαντοπώλην τῆς οδοῦ Εἰρήνης.

— Ναί, ναί, ἐπιθύρυσεν ὁ Μάξιμος, μὴ λησμονῶν τὴν πρώτην πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε περὶ τῆς γυναικὸς μὲ τὸ κομμένο χέρι.

Ὁ ἄδαμαντοπώλης τοῦ εἶχεν ἀναγνωρίσει ὅτι εἶχε διορθώσει τὸ βραχιόλιον.

— Καὶ δὲν τὴν ἔξαναεἶδες πλέον; ἠρώτησε τὴν Βέρθαν.

— Ποτέ, ἐκτὸς ἀπόψε.

— Ἀπόψε;

— Ναί δά! Εἶνε ἐδῶ εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ θεωρεῖον.

— Ἀδύνατον.

— Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου. Ἐχω καλὰ 'μάτια, καὶ τὴν εἶδα, καθὼς σὲ βλέπω καὶ καθὼς θὰ τὴν ἐβλεπες ἂν δὲν ἐκρυβότανε.

Δυστυχῶς μὲ εἶδε καὶ αὐτὴ, καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ ἔχῃ τὴν σχέσιν μου ἔκανε πῶς δὲν μ' ἐγνώρισε ἅμα μὲ εἶδε.

Φοβεῖται φαίνεται μήπως 'πάγω 'στὸ θεωρεῖόν της καὶ τὴν ἐρωτήσω τί κάνει ὁ ἄλλος κύριος ποῦ εἶχε πρὶν νὰ πάρῃ αὐτόν.

Ἐχει ὅμως ἄδικον, γιὰτί ἐγὼ ποτέ δὲν θὰ 'πῶ περὶ τοῦ ἀρχαίου φίλου ἐμ-πρὸς εἰς ἓνα νέον.

— "Ωστε αὐτὸς ὁ μακρολέλεκας ἐκεῖ δὲν εἶνε ὁ ἴδιος μὲ....

— Μὲ τοῦ δεῖπνου. "Οχι, ὄχι...

Ἐννοεῖς λοιπὸν γιὰτί σὲ ἐπροσκάλεσα. Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἐστοιχημάτισα, θὰ ἐ-ἐκέρδιζα.

— Τὸ ἴδιο εἶνε γιὰτί αὐριον θὰ σοῦ